

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 170. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788909216.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Jeg fik nu flere og flere roller, og disse i forening med de ældre, der ideligt og ideligt spilledes, gjorde, at jeg alt havde et stort repertoire. Mit lille kammer lå uheldigvis lige ved siden af fru Gyllembourgs dagligstue, og det pinte mig, at jeg ikke her kunne læse mine roller højt, uden at hun skulle plages med at høre derpå. Hun var derfor så god at skaffe mig et værelse i den samme etage, men i den modsatte ende af huset. Til dette mit nye kammer 171 måtte jeg passere gennem en meget stor sal, der ofte indgød mig en gysen, især om aftenen, når jeg forlod de andre for at gå i seng. Dette mit nye værelse havde fru G. med sit sædvanlige talent indrettet på det netteste til mig. Sofaen var en sovesofa, der om aftenen blev indrettet til seng. Over denne hang et stort brystbillede af Heibergs fader, P. A. Heiberg, malet af Juel og af en overordentlig levende virkning. Det kloge ansigt med den ironiske mund og de stikkende skarpe øjne var gengivet med et liv og et udtryk, så jeg altid havde en følelse af, at der var en levende mand i min stue. Ja, illusionen var så stor for mig, at jeg ofte, når jeg stod ved mit toilette, uvilkårligt drejede mig om for at se, om han betragtede mig. Disse blik gjorde mig da ofte så forlegen, som om det havde været et levende menneskes øjne, der fulgte mine bevægelser. Og når jeg om aftenen lagde mig til ro, så forvirrede disse øjne mig ofte ved at stirre ned på mig i den grad, at jeg tit blev ganske bange, og det syntes mig, at det ironiske smil om munden blev stærkere og stærkere, så at jeg ofte hurtigt i angst og forlegenhed slukkede lyset for at blive disse øjne kvit. Jeg kunne let være blevet af med billedet, når jeg havde bedt derom, men jeg skammede mig over min barnagtighed.